

1760.
DISPUTATIONEM
IVRIDICAM
DE

1730, 29
7

RETENTIONE VSVS-
FRVCTVS EIVSQVE
EFFECTV,

MAGNIF. ICTORVM ORDINIS
CONSENSV

PRAESIDE
ANDREA FLORENTE RIVINO
PHILOS. ET J.V. DOCT.

PUBLICAE DISQUISITIONI SVBIIICIT

AVCTOR RESPONDENS
IO. GOTTFRIED NEVMANN
MARTISBURGENSIS.

D. XVII. AVGVSTI 1730. H. L. Q. C.

LIPSIAE
LITERIS BREITKOPFIANIS.

DISPUTATIONEM
IN
RETICTIONE VSVS
PRAGMATICAE
MAGNIFICENTIAE
P. R. A. E. S. I. D. E.
ANDREA FLORENTINI
PHILOSOPHI DOCT.
IO. GOTTFRIED NYMANN
M. D. C. C. C. C. C. C.

SVMME REVERENDO
PER - ILLVSTRI ATQVE EXCELLENTISSIMO
DOMINO
LVDOVICO ADOLPHO
SACR. ROM. IMP.
BANDERESIO ET LIBERO BARONI
DE ZECH
DYNASTÆ IN BÜNDORFF &c.
SERENISSIMI AC POTENTISSIMI POLONIA-
RVM REGIS AC ELECTORIS SAX.
ET
REVERENDISSIMI AC SERENISSIMI
DVCIS SAXO-MARTISBVRGICI
A
CONSILIIS SANCTIORIBVS
REVER. CAPITVLI
ECCLESIAE CATHEDRALIS MARTISB.
PRAEPOSITO
RELIQVA
DOMINO SVO GRATIOSISSIMO

EXIGVAS HAS
DISPUTATIONIS IURIDICAE
PAGELLAS

IN SVI COMMENDATIONEM

ET

QVALECVNQUE DEVOTISSIMAE
OBSERVANTIAE MONVMENTVM

CVM

VOTO ARDENTISSIMO

PRO

FELICITATE PERRENNI SACRAS
ESSE CVPIT

HVMILLIMEQVE OFFERT

IO. GOTTFRIED NEVMANN.

CONSPECTVS DISPVATIONIS.

*§. I. Vfusfructus consideratur vel vt
dominii pars, vel vt feruitutis, Vfusfru-
ctus & retentionis definitio. §. II. Vfus-
fructus constituitur pactiōibus & Stipula-
tionibus, at sequente quasi traditione. Quid
obtineat, si quis, dum in alterum transfert
propriētatē, sibi retineat vsumfructum?
Retentio vsumfructus habetur pro traditione.
Quid tempore Honorii & Theodosii, quid
primum, quid postea? quid tempore Iusti-
niani. Hęc Materia a Ger. Noodt in duo-
bus libris de vsumfructu plane prætermiſſa est.
§. III. Azo notatus. Retentio vsumfructus
rei immobilis, siue in venditione, siue in do-
natione, siue in alia alienationis specie, non
impedit, quo minus inuestiens laudemium
exigat. Ampliatur ex casibus similibus.
§. IV. Qu. an præter eos casus, qui in Consti-
tutione Honorii & Theodosii sigillatim occur-
runt, vbi retentio vsumfructus pro traditione
habetur, alii admittantur, an minus? aiens*

sententia stabilitur §. V. Quid de Iure Saxonico? distinguendum inter rem mobilem & soli: a sententia Illustr. Wernheri receditur §. VI. dicta extenduntur ad retentionem usus: ubi quædam de differentia usus & ususfructus. §. VII. qu. an is qui sibi detinet usumfructum cautionem usufructuariam constituere teneatur? affirmatur in contractu oneroso, negatur in benefico, supeditatur exceptio §. VIII. Erat hæc cautio olim fidejussoria; secus hodie. Ab eo, qui sibi retinuit usumfructum, nisi aliter conuenerint, omnia obseruanda sunt, quæ alias usufructuario incumbunt. An is, qui retinet usumfructum aliquid possit mutare in melius? Explicantur atque conciliantur l. 7. in fin. l. 8. l. 13. §. 4. & 5. l. 44. l. 61. D. de usufr. & quemadm. §. IX. Quid consensu proprietarii? l. 15. §. fin. D. eodem interpretatur. Nonnullorum Ictorum emendationes & explicationes adducuntur. Denique eum, qui sibi retinuit usumfructum re uti posse, non frui, nec tamen hoc ipso amittere usumfructum.

DE

Q. D. B. V.

DE

RETENTIONE VSVⁱS-
FRVCTVS EIVSQVE
EFFECTV.

§. I.

FUndi dominum vsumfru-
ctum seu vtendi fruendi
ius separatum a dominio,
quo absorbetur, non ha-
bere, quum res propria
nemini seruiat *l. 26. D. de
seru. vrb. praed. expediti
est iuris l. 5. pr. D. si vsufr. petat.* Domi-
nus enim in re sua facere potest ea omnia,
quae usufructuarius & etiam multo plura:
non tamen ea facit iure vsusfructus, sed iu-
re dominii: vid. Joseph. Aueranii *Interpr.*
Iur.

Iur. Lib. I. cap. 11. §. 10. p. 13. Nihil tamen obstat, quo minus dominus aliis rei suae usufructum, dominii scilicet partem *l. 4. D. de usufr. & quemadm. seu ius fundi l. 70, §. 2. D. de fidei. & mandat.* concedat proprietatemque sibi referuet, vel eandem de tracto ac retento usufructu in alium transferat *l. 32. D. de usufr. & quemadm. §. 9. Inst. de legat. l. 82. §. 2. D. de leg. 1. ibique V. C. Ioh. van de Water Obs. Iur. Rom. Lib. III. cap. X. pag. 305.* Etenim hoc facto usufructus hactenus non ut dominii pars, sed feruitutis, ex tempore factae alienationis, recte consideratur *l. 25. D. de V. S.* Quum vero auctore Platone prima quaestio esse debeat de verbis, licet de rebus potior sit, priusquam ad rem ipsam me accingam non ab re erit, quid retentionis & usufructus nomine intelligam, paucis praemississe. *Vti & Frui*, ut minus & maius differre, quum usus necessitate circumscribatur; fruitio autem ad omnem etiam utilitatem voluptatemque pertineat, ac vtrumque opponi abusui seu consumptioni *l. 5. D. de usufr. ear. rer. quae usu*

usu consum. l. 29. Cod. de iur. dot. inter omnes constat: videtis M. Aur. Galuan. *de usufr. Cap. I.* & Gerard. Noodt *de usufr. l. 1. Cap. 2.* indeque facile liquet vsumfructum a Paulo in *l. 1. D. de usufr.* recte definiri, quod sit *ius rebus alienis utendi fruendi, salva earum substantia.* Ad retentionem autem quod attinet, hoc vocabulo denotamus, quando nobis id, quod iam nostrum est, seruamus: Sic quoque retinere hereditatem parentis, recte dicitur de his, qui non abstinent *l. 6. D. de reb. auct. iud. possid.* quia sui seu domestici sunt heredes, qui viuo quoque patre quodammodo domini intelliguntur & post eius mortem non tam hereditatem percipere, quam iam liberam bonorum administrationem consequi videntur *§. 2. Inst. de hered. qualit. & differentia* conf. Dn. Præfidis *Programma de subsidio Paterno lit. h. h.* & retinere impensas idem est ac seruare per retentionem *l. 50. D. de hered. pet.* Ex quibus sua sponte patet *retentionem usufructus esse conuentionem, qua quis rei cuius-*

B dam

*dam proprietatem alteri concedit sibi que
vsumfructum, quem antea iam in illa re iure
dominii habuit, reseruat.*

§. II.

Dixi retentionem vsumfructus *conuen-
tionem*: Nam pactionibus quoque & stipu-
lationibus vsumfructus constituitur *l. 3. §. I.
D. de vsufr. & quemadm.* modo eas inse-
quatur quasi traditio, vti hoc satis corro-
borauit Noodt *de vsufr. L. II. Cap. 2.* Ga-
ium cum Vlpiano in *L. II. §. 1. D. de public.
in rem act.* concilians. Quid vero obtinet,
si quis sibi retineat vsumfructum, ane tunc
quoque traditione opus est? accurate hac
de re iudicat Galuanus *de vsufr. Cap. 34.
pag. 530.* tempore veterum Ictorum, ex qui-
bus composita sint Digesta, iam fuisse rece-
ptum, vt per retentionem vsumfructus, tra-
ditio possessionis in adquirentem facta cre-
deretur ad effectum transferendi domini-
um, non modo in donationibus, sed etiam
in dotis, venditionis, alteriusue alienationis
caussa, in qua esset traditio necessaria. Et qui-
dem

dem hæc sententia hanc ob rationem mihi eo verosimilior videtur, quia Honorius & Theodosius in *l. 8. Cod. Theod. de donat.* in donatione & dotis datione contrarium, retentionem vsusfructus non instar traditionis esse debere, fanciuerunt, qui tamen post biennium in *l. 9. Cod. Theod. eod.* sententiam suam pristino iure retento iterum immutarunt, quæ Constitutio etiam tanquam posterior in Codice Iustiniano, omi-
 sa priori, fuit retenta *l. 28. Cod. de donat.* cuius ipsa verba prout in Codice Theodosiano deprehenduntur, quum iam dicta luculenter confirmet & ea, quæ ad historiam spectant, in Codice Iustiniano plane fuerint prætermissa, adscribere non erit superuacaneum: *Legis a nobis paulo ante latæ cetera quidem cautio necessaria nobis admodum visa est, sublata vero in donationibus species traditionis, quam olim retentio vsusfructus induxerat, non sine magna ratione desiderata est, cum obseruationem iuris contrahere potius, quam propagare debeamus.*

*Ideoque ius pristinum renouamus, ut quis-
quis rem aliquam donando vel in dotem dan-
do usufructum eius retinuerit, etiamsi sti-
pulatus non fuerit, eam continuo tradidisse
credatur, nequid amplius requiratur, quo
magis videatur facta traditio: Sed omnimo-
do idem sit in his causis usufructum reti-
nere, quod tradere. Quam materiam a
Gerardo Noodt Viro alias Iuris peritissimo
in duobus libris, quos de usufructu scripsit
plane prætermisam esse miror.*

§. III.
Quum vero constet, ordinarie tradi-
tionibus & usucapionibus dominia rerum,
non nudis pactis transferri *l. 20. Cod. de pact.*
Azo hancce dispositionem ideo vnam ex mi-
rabilibus mundi vocat teste Hotm. *quest.*
Illustr. quest. XI. Sed præter rationem.
Quemadmodum enim in quibusdam aliis
casibus plane absque traditione transit do-
minium confr. Dn. Præsid. *dissert. de Em-
tion. vendit. & alienationis natura & diffe-
rent. ad. l. 67. D. de V. S. §. XV. seq. iure-
que*

que Pandectarum propter commerciorum
 vtilitatem iam fictae traditiones fuere rece-
 ptæ. *l. 43. §. 1. D. de iur. dot. l. 11. & 15. D.
 de reb. cred. l. 72. D. de rei vind. Galuan. dict.
 loc. p. 530.* & præfertim pactum de donando
 inter coniunctas personas absque traditio-
 ne confirmatum fuit vid. Paul. *Lib. IV. sent.
 Tit. I. §. 11. iung. l. 4. Cod. Theod. de donat.*
 ita Imperatores quoque hac in parte Iuris-
 prudentiæ Naturalis præcepta secuti, qui-
 bus etiam sine traditione transit rerum do-
 minium, vt luculenter probat Illustr.
 Gribnerus in *Iurispr. Nat. Lib. IV. Cap.
 V. §. 3. p. 372. seq.* ac donationem inter
 omnes personas sine discrimine ex nudo pa-
 cto valere debere fanciuerunt, ita, vt tra-
 ditionis necessitas incumbat donatori, nisi
 vsumfructum rei donatæ sibi retinuerit;
 hanc ipsam enim retentionem pro traditio-
 ne habebant §. 2. *Inst. de donat. l. 35. §. 5. Cod.
 eod.* Nam cur quæso quis sibi retinet vsum-
 fructum, nisi vt hoc ipso sibi possidere desi-
 nat & aliis possidere incipiat? vid. Peretz

Præl. ad Cod. de donat. n. 25. & Dionys. Gothofred. in not. ad l. 28. Cod. eod. Idque ipsum quum sit verum, consequens est, retentionem vsusfructus, siue in venditione, siue in donatione, siue in alia alienationis specie non impedire, quo minus in re immobili investiens secundum *Const. Nov. 1.* laudemium in iis casibus, vbi est receptum, exigat; quemadmodum idem in venditione prædiorum, vbi quis sibi reseruat *einen Auszug am Gelde, Früchten, Wohnung auf Lebenszeit*, nec non de consuetudine Galliaë in feudis respectu releuii obtinere videmus vid. *Molinæus de consuetud. Galliaë §. 33. gl. 1. n. 154. seq.* quamquam id alias a veris dominis exigatur & proprietates demum, si cum vsufructu consolidentur, efficiat plenum ac verum dominium, antea vero ius separatum a dominio sit: *l. 3. §. 2. l. 6. D. de vsufr. & quemadm.* Recte namque dicimus eum fundum totum nostrum esse, etiam cum vsusfructus alienus, quia vsusfructus non domini pars, sed seruitutis sit *l. 25. D. de V.S. §. IV.*

§. IV.

Sed quum insignem effectum retentionis vsusfructus indicauerim, illam nempe pro traditione accipi, id quod hodieque seruatur, vid. Peretz *dict. loc.* quæritur, an præter eos casus, qui in dicta Constitutione Honorii & Theodosii sigillatim occurrunt, adhuc alii admittantur, an minus? v. c. datio in solutum, permutatio, quæ vicem venditionis obtinent: *l. 4. Cod. de evict. l. 2. D. de rer. permut.* quo circa ob paritatem rationis aienti sententiæ accedere nullus dubito, præsertim, quum huic Constitutioni iam verba *vel vendendo* in Codice Iustiniano a Triboniano fuerint apposita. Quamquam neque assentiar iis, qui verba *vel vendendo* accipiunt de omni alienatione, vt Galuanus *de vsufr. cap. 34. p. 531. ob l. 29. §. 1. D. de stat. liber.* ad quam vid. V. V. C. C. Joan. van de Water *d. l. Lib. III. Cap. 4.* & Guil. Best. *de ration. emend. leg. Cap. 25. n. 8. p. 266. seq.* quum illa pro plane singulari, respectu statu libero- rum, sit habenda vid. *dict. diss. Dn. Præsid.*

§. IV.

§. IV. neque iis, qui cum Iacobo Gothofredo *ad dict. leg. 8. & 9. Cod. Theod. T. I. p. 622.* statuunt, in venditione sola præter donationem & dotis dationem huic fictioni locum quandoque esse posse, si scilicet ita rem vendat alicui, ut sibi vsumfructum retineat, vel ad dies vitæ, vel ad certum tempus, sed in aliis contractibus id nunquam evenire posse; contrarium enim iam euictum dedi; sed potius donationem dotis dationem & venditionem solummodo exempli loco & Synecdochice positas esse putem, ita ut Iustinianus hinc omnem omnino alienationem comprehendat.

§. V.

Ad Ius Saxonicum autem quod attinet, videndum, an res, in quibus retinetur vsumfructus, sint mobiles, an immobiles: in prioribus dispositio Juris Ciuilis Romani, cum nulla contraria extet, merito obtinet *a. l. 27. Cod. de testam.* præterquam in donatione Geradæ vid. *Illustr. Wernheri Obs. For. Part. I. Obs. CCLXXIII. pag. 526.* respectu huius

huius enim in *Constitut. Electorali XIV. P. II.* expresse sancitum, vt post factam traditionem res donatas vel claves cistarum donatarius restituat: *und in allen Fällen mag die donatrix ihr den vsum und Gebrauch auf ihr Leben fürbehalten, welches also geschehen kan, das nach der tradition der donatarius ihr die donirten Stücke oder die Schlüssel darzu wieder zustelle:* In posterioribus autem, scilicet in rebus immobilibus secus res se habet, siquidem ne per priuatam rei immobilis traditionem teste *Carpz. P. 2. Const. 39. d. vlt.* multo minus per retentionem vsusfructus, quæ modo pro traditione habetur, dominium transfertur. Vnde etiam ab *Ampliff. Wernheri* sententia recedere cogor, qui *dict. loc.* eum, qui vsusfructum sibi retinuerit, facultatem amplius non habere autumat, eandem alteri vendendi, eoque, vt vel maxime id de facto ausus fuerit eamque emtori iudicialiter tradiderit, accedente etiam in Saxonia resignatione iudiciali, non tamen

C

men

men quicquam iuris in emtorem transisse videri: continuo enim ex quo aliquis rem alteri vendiderit, aut donauerit, retento usufructu, rem alterius fieri cœpisse & dominium non secus, atque si actu illa tradita fuisset, translatum esse & eundem in modum quoque posteriori emtore, non reputata traditione & resignatione iudiciali, priorem, cui res, usufructu retento, vendita sit, potioem esse *Ord. Vitemb. Mens. Oct. 1696. respondisse*: Sed meo quidem iudicio hæc de Iure Ciuili Romano, non vero Saxonico ita procedunt; nam ante resignationem & iudicalem traditionem rei vendita dominium apud venditorem manet & res pro vendita, sed nondum alienata habenda est vid. *dict. Diff. Dn. Præsid. ad l. 67. D. d. V. S.* vbi in fine præiudicium inuenies. Vnde emtori quoque solummodo personalis ad Interesse propter ruptam fidem contra venditorem actio competere videtur *l. II. Cod. de Act. Emt.*

§. VI.

Ea vero, quæ dixi de vsufructu, merito quoque de retento vsu accipiuntur. Quamquam enim inter vsufructum & vsu aliquando magna v. g. in prædiis rusticis §. 1. *Inst. de vsu & habit. l. 12. §. 2. D. de vsufr. l. 10. & l. 14. §. 1. D. de vsu & habit.* aliquando minor in prædiis vrbis §. 2. *Inst. de vsu & habit. l. 7. D. eod.* aliquando nulla plane v. c. in pecunia numerata, aut re fungibili l. 5. §. ult. & l. 10. *D. de vsufr. ear. rer.* intercedat differentia, nihilominus in iure ordinarie valet regula, nudum vsu iisdem modis constitui & finiri, quibus & vsufructus constituitur & finitur l. 3. §. 3. *D. de vsufr. & quemadm. l. 1. §. 1. D. de vsu & habit.* Vnde is quoque, qui concedendo proprietatem sibi detinere intendit vsufructum, sollicitus sit, vt clare exprimat mentem suam, præsertim in vernacula nostra lingua, hunc in modum: *vnd behält sich donatrix den Niesbrauch v. g. der Gerade auf Zeit ihres Lebens vor*, neutiquam vero den Gebrauch

nudum vsum, dum hoc solummodo reten-
 to, donatrix hac equidem pro se potest vti,
 minime omnium autem aliis ius, quod ha-
 bet, aut locare, aut vendere, aut gratis con-
 cedere: quum tamen is, qui vsumfructum
 habet, possit hæc omnia facere §. 1. *Inst. de*
usu & habit. conf. Cl. van de Water dict.
loc. Cap. XI. p. 211. seq. vti hoc quoque ac-
curate obseruauit B. Barthius von der Gera-
de Cap. V. §. 33. vide tamen Schilt. Exercit.
XVII. §. 62. p. 88. vbi Iure Germanico vix
differentiam inter vsumfructum & vsum ob-
seruari tradit: quum tamen fructum den Ge-
brauch, vsum die Nutzung oder den schlech-
ten Gebrauch ab vsumfructu den Nies-
brauch vel Geniesbrauch sedulo discernere
debeamus, licet fructum den Gebrauch & v-
sumfructum den Niesbrauch pro Synonymis
sæpius accipi concedamus; quemadmodum
quoque Vlpianus proprietatis verborum pe-
ritissimus, hæc verba ita accepit in l. 14. §. 1.
D. de usu & habit. inter vsumfructum, ait, &
fructum nihil interest, nam fructui & vsus in
est;

est; vsui & fructus deest & fructus quidem sine vsu esse non potest, vsus sine fructu potest.

§. VII.

Cum autem ab vno quoque vsufructuario sit præstanda cautio, siue mobilis res sit, siue soli *l. 1. §. 1. D. vsufruct. quemadm. cau. l. 1. & 4. Cod. de vsufr.* & vsurum se boni viri arbitrato & cum vsufructus ad eum pertinere desinat, restitutum, quod inde exstabit, *d. l. 1. pr. D. vsufr. quemadm. cau.* quæ duæ stipulationis causæ vocantur *in d. l. §. 6.* i. e. duo capita, vt *in l. 5. §. 1. D. iudic. solu.* quibus & illud dolum malum abesse abfuturumque esse continetur *l. 5. pr. D. vsufr. quemadm. cau.* quæritur, an etiam is, qui sibi retinet vsufructum, ad hanc cautionem adigi possit? Quo circa distinguendo respondendum esse censeo, scilicet, vtrum hæc retentio facta fuerit in contractu oneroso *a. l. 13. pr. D. de vsufr.* vid. *Illust. Berg. Oecon. Iur. L. II. T. III. §. XIX. not. 2. p. 318.* an in benefico, in priori casu generalis regula cautionem exigi posse valet; in posteriori con-

trario iure vtimur, partim, quia officium suum nemini debet esse damnosum *l. 7. D. quemadm. testam. aper.* ac ne quis ex liberalitate propria vexetur, partim cum placuerit generaliter, eos, qui ex liberalitate conueniuntur, non vltra id, quod facere possunt, damnandos esse *l. 28. D. de R. I. l. 19. §. 1. D. de re iud.* & denique quia insuper cum donatore non tam rigide atque quidem cum aliis agendum est, *l. 62. D. de Ædil. Edict. l. 49. D. de re iud.* nisi donator vel donatrix de rebus donatis quasdam aliis vendat, aut alia ratione alienet, aut dolose deteriores reddat: nam de dolo donator obligare se & debet & solet, ne quod benigne contulerit, fraudis consilio reuocet *d. l. 62. D. de Ædil. Edict. l. 18. §. fin. D. de donat.* Vnde quoque apud nos donatrix sibi reseruans vsumfructum Geradae, præterquam in dictis casibus, cautionem vsumfructuariam præstare haut tenetur: secus tamen res se habet, si vxor marito geradam vendiderit, reseruato eius vsumfructu, eo enim in casu vxor marito eiusdemque heredibus

dibus ad præstandam cautionem vsufructuariam est obstricta *l. 7. pr. D. vsufr. quemadm. cau. conf. Ill. Berg. dict. loc.*

§. VIII.

Et quidem hæc cautio olim præstanda erat datis fideiussoribus, siquidem prætoriam erat *l. 1. D. vsufr. quemadm. cau. l. 7. D. de præt. Stipul.* id, quod hodie tamen non obtinet vid. B. Menck. *dict. loc. p. 219.* quemadmodum iam de Iure Ciuili Romano, si fideiussores inueniri nequeant, pignoribus, sed & his deficientibus, iureiurando quandoque caueri posse videtur *auth. generaliter Cod. de Episc. & Cler. l. 9. §. 3. D. de pignorat. action.* confer. Celeberr. Corn. van Eck. *ad Tit. Dig. vsufr. quemadm. cau. §. 4. p. 271.* Licet autem in genere eos immunes a cautione & non tam rigide cum illis agendum esse dixerim, qui ex liberalitate donandique animo deducto vsufructu proprietatem alteri concedunt, hi ipsi tamen quoad reliqua omnia obseruare debent, quæ alias vsufructuario incumbunt. Quamquam enim

enim officia grati animi exigant, vt donatori lubenter concedatur, quo liberius in re donata, in qua sibi referuauit vsumfructum, agat, quam alius vsumfructuarius; attamen, si ab initio non ita conuenerint, hæc postea voluntatis & officii magis, quam necessitatis sunt, vt Paulus inquit. *l. 17. §. 13. D. commod. vel contra* & latius hac in parte officiorum patet, quam iuris regula Seneca *Lib. II. Cap. 27. de Ira* Imo de iure stricto, etiam contra communem iuris regulam, *naturalem pariter ac ciuilem rationem suadere, alienam conditionem meliorem quidem, etiam ignorantis & inuiti nos facere posse, deterio-rem non posse l. 39. D. de neg. gest.* tanquam vsumfructuarius, ne quicquam potest mutare, ne quidem in melius *l. 7. in fin. & l. 8. D. de usufr. & quemadm.* nec in vsumfructu ædium cæpta perficere *l. 61. D. cod. ad quam vid. Huber. in Eunomia Roman. ad Lib. VII. Pand. p. 336.* namque semper recurrendum est ad definitionem vsumfruct. vbi verba *salua substantia* modum & officium fructuarii indicant, vid. Ampl.

Ampl. Euerard. Otto in *Not. Crit. ad Inst.*
p. 208. Vnde abunde constat, nec nouum
 tectorium parietibus, qui rudes fuissent, im-
 ponere posse, quia, tametsi meliorem, ex-
 colendo ædificium domini causam facturum
 esset, non tamen id iure suo faceret, aliud
 enim est tueri, aliud nouum facere *l. 44.*
D. de usufr. & quemadm. & aliud est facere,
 aliud reficere *l. 3. §. 15. seq. D. de itin. actuque*
priuat. & ad hanc quoque tutionem seu
 potius refectionem ædium e præcedentibus
 & sequentibus cum Hubero *dict. loc. p. 338.*
 haut immerito refero *l. 7. §. ult. D. eod.*
 in qua etiam inuito proprietario reficiendi
 potestas conceditur usufructuario: Et de-
 nique si quis vsumfructum fundi habeat,
 potest equidem proprietatis causam melio-
 rem facere quoad vsum rei, ita tamen, ne no-
 ceat agriculturæ *l. 13. §. 5. D. eod.*

§. IX.

Consentiente autem proprietario, quin
 omnia in fundo facere possit is, qui sibi reti-
 nuit vsumfructum nulla dubitatio est *l. 2. D.*

D

de

*de manumiss. vind. l. 1. D. Comm. de manumiss. l. 8. & 9. §. 2. D. de Aqua & aquæ pluui. vtriusque enim causâ solummodo agitur neque alterius cuiusquam & quilibet iuri pro se introducto renunciare potest l. pen. Cod. de pact. vnde miram nec vsu fori receptam decisionem vocat Sam. Strykius VS. Mod. Pand. Lib. VII. Tit. 1. §. 7. p. 39. quam dedit Vlpianus in l. 15. §. fin. D. de vsufr. proprietatis dominum nequidem consentiente vsufructuario seruitutem imponere posse: Dignamque animaduersione censuerunt Eruditissimi Juris Interpretes, qui partim eam emendare, partim interpretari allaborauerunt. Præsertim Vlr. Huberus in Eun. Iur. p. 329. qui alias violenta manu plane abhorret, pro *ne quidem* substituens *non nisi*, quæ admodum dura est emendatio; mitior Celeberr. Corn. van Eck in Dissert. Vltrai. 1697. h. & ad Digest. ad Tit. de vsufr. & quemadm. p. 264. pro *nequidem* legentis *equidem* notatus igitur ab Ampl. Corn. van Bynkersh. Lib. I. obs. I. Rom. cap.*

cap. XI. qui olim eius auditor fuerat, & traiectis nonnullis vocabulis, legit, *proprietatis dominus seruitutem imponere potest; equidem consentiente fructuario, nisi qua &c.* Explicare autem eam fuere an nifi M. Aurel. Galuanus *de usufructu Cap. 35. n. 6.* Gerard. Noodt. *de usufr. L. I. Cap. XV. p. 421. sequ.* Mæstertius *de Iust. Rom. Leg. L. II. dubit 37. p. 318.* nec non Reinoldus *in variis ad I. Ciuil. pertinent. cap. XVI. p. 128.* vbi Vlpianum & Paulum ita interpretatur: Proprietatis dominum, ne consentiente quidem fructuario h. e. quamuis is haut consentiat, fundo seruitutem imponere posse & addi ex Paulo, nisi eam, qua fructuarii conditio non fiat deterior: atque ita Vlpianus nos vltterius non morabitur, sed hæc hæctenus; reliqua enim, quomodo nempe v. g. is, qui sibi retinuit vsumfructum, re vti & frui possit ac debeat, ac quænam onera in se recipere teneatur, silentio prætereo, quum in Compendiis ad Digesta copiose tradantur, hoc

unicum addens, eum, qui sibi retinuerit
 vsumfructum, licet re solummodo vtatur,
 non fruatur, hoc ipso tamen non amittere
 vsumfructum ita, vt deinceps re vltterius
 frui haut possit. Sic namque e. c. pater,
 qui filio, retento vsufructu, vendiderit, aut
 donauerit domum suam & per longum
 temporis spatium solus eam inhabitauerit,
 postea eandem adhuc & aliis, si libuerit, lo-
 care & gratis concedere poterit, siquidem
 per communem Iuris regulam, *si sciens se
 vsufructum habere, tantum uti velit,
 nihilominus & frui videtur l. 20. D. quib.
 mod. vsufr. conf. Noodt. de vsufr.*

L. II. cap. VIII. p. 458.

Tantum!

ULB Halle
003 074 420

3

Sb.

1760.

DISPV TATIONEM
IVRIDICAM
DE
RETENTIONE VSVS
FRVCTVS EIVSQVE
EFFECTV,

1730, 29
7

MAGNIF. ICTORVM ORDINIS
CONSENSV

P R A E S I D E
ANDREA FLORENTE RIVINO
PHILOS. ET J.V. DOCT.

PVBLICAE DISQVISITIONI SVBIICIT

AVCTOR RESPONDENS
IO. GOTTFRIED NEVMANN
MARTISBVRGENSIS.

D. XVII. AVGVSTI c1o 1o cc XXX. H. L. Q. C.

LIPSIAE
LITERIS BREITKOPFIANIS.

